



Minnen från
hamnstugan

Emma och Alfred

Syskonens farföräldrar Alfred och Emma Andersson bodde i hamnstugan från år 1900 och hade nio barn. Ett av barnen, Cecilia, skriver så här om sin barndom.

”Året är 1900. Mitt första minne. På ”gungbrädan” utanför den vita stugan satt far och jag. Vi hörde mors jämmer inifrån. Olle höll på att födas och det höll på att kosta mor livet. Han låg fel. Mor fick leva hos oss och det behövdes. Vi var nu sex syskon och det skulle bli ytterligare tre till. En stor familj som skulle leva på fars lön, 45 kronor i månaden. Han var stationskarl på den lilla järnvägen Fågelsta-Vadstena-Ödeshög. Han hade även varit med om att bygga den i slutet på 1800-talet, alltså varit rallare. En rad fattiga men lyckliga barndomsår följde.”

”Det var arbetsamt att vara barn på den tiden. Vi fick tidigt hjälpa till med allt. Alltid var det småsyskon som skulle passas. Sjön låg så nära. Det fanns ju bönder som behövde hjälp. Vi var ej vana att säga nej när en tjänst begärdes, som vid tröskning, potatisplockning, ta upp rovor. Rensa och vattna gjorde vi ju också hemma.”

”Vi fick ej några julklappar. Vi hade blivit för många. På julaftonskvällen öppnades dörren och en påse med äpplen kastades in. Det var brukligt på den tiden att man kastade in klapparna. Det var en gammal trädgårdsmästare som tänkt på Anderssons barn. Han hade långt skägg och såg ut som en jultomte”.